

Statskassen, hvad der fiskalt set er beklageligt, men naturligvis ikke i anden Henseende. Uden at jeg i øvrigt skal komme ind paa det store Spørgsmaal, der knytter sig dertil, vil jeg kun sige, at det dog maaske var den lykkeligste Udvikling, hvis Skatten faldt og faldt samtidig med, at Forbruget svandt, ved Befolkningens egen Villie, ved en fornuftig Selvbeherskelse og Afsky for Alkoholberuselse, saaledes at det langsomt bragtes dertil, at al Interesse for dette store Spørgsmaal tabte sig. Fra Statskassens Side set vilde det være en Lykke, om Indtægten lempeligt gik ned, modsat dette, at man paa een Gang strøg den. Det er ikke ganske let at se, hvorledes Statskassen i Øjeblikket skulde kunne undvære et saa stort Beløb, som de to Alkoholskatter og Vintolden indbringer, men det er jo ogsaa stillet i en noget fjern Udsigt, at ærede Medlemmer vil foreslaa det absolutte Forbud, hvorved Staten mister hele denne Indtægt. Men, som sagt, mon det ikke var det heldigste, at Forbruget og derved Skatten faldt lempeligt?

Jeg kan ikke forlade Indtægtssiden, skønt jeg i og for sig ikke har mere at sige om de enkelte Poster, uden at betone, at de enkelte Skatter og hvad derunder hører betegner et System, som det nuværende Ministerium har forefundet ved sin Tiltræden, men paa ingen Maade skabt; oven i Købet har det Parti, som Ministeriet har den Ære at tilhøre, paa forskellig Maade modsat sig baade den enkelte Skat og ogsaa dens Form og Optræksmaade, saaledes som den har været foreslaaet af min højtærede Forgænger. Altsaa, Skattesystemet var noget, som Ministeriet forefandt. Nu har jeg jo nok set, at man har udtrykt en Forbavelse, ja næsten en Forargelse, over, at det nuværende Ministerium ikke tænkte paa at foreslaa Ændringer i Skatter og Afgifter, ikke en Gang med Hensyn til den saakaldte Forlystelsesskat eller Kulturskat, som den benævnes. Jeg har nogen Vanskelighed ved at tro, at denne Forbavelse er ganske ægte, men naar den kommer fra et særligt troskyldigt og godlidende Medlem — og saadanne findes jo blandt Politikere i alt Fald, om ikke Øst for Store Bælt saa paa den anden Side —, saa maa man tage ogsaa denne Forbavelse for god. Jeg maa da anføre som Grund for min manglende Forstaaelse af hin Forbavelse, at hvis Ministeriet vilde forsøge at føre en Skattepolitik, det vil sige foreslaa for Rigsdagen Ændringer i det nuværende Skattesystem, saa vilde det efter min Me-

ning være paa een Gang en uærlig Politik og en dum Politik. Nu er der naturligvis ingen Grænse for, hvilket Omfang af Uærlighed man kan tiltro sine politiske Modstandere, men der synes mig dog at være ligesom en Grænse for det Maal af Dumhed, man kan tillægge dem. Uærlig vilde den Politik være, fordi det er klart, at det Valg, som fandt Sted den 20. Maj, og for den Sags Skyld ogsaa det Ministeriums Tilblivelse, som er udsprunget af Valget, berører ikke Skattepolitikken her i Landet. Valget drejede sig om noget andet end Skattepolitik, og Ministeriet er ikke dannet for at føre Skattepolitik, det vilde være uærligt mod Vælgerne, hvis Ministeriet optog en saadan, men det vilde rigtignok ogsaa være overmaade dumt, thi hvad i al Verden skulde der opnaas derved? Hvis Ministeriet foreslog Ændringer her i det høje Folketing, er det muligt — jeg tør ikke sige det med Bestemthed —, at der kunde skabes et Flertal for saadanne Ændringer, men een Ting er sikker, at hvis disse Ændringer førtes op i Landstinget, hvor Højre og Partiet Venstre danner Flertal, saa vilde de ubetinget blive afvist, og hvad skulde saa opnaas derved?

Nej, Ministeriet agter ikke at røre ved Skatterne, end ikke ved Forlystelsesskatten, hvor fristende det end kunde være. Dog maa jeg tillade mig med Hensyn til denne Afgift af Forestillinger og Fremvisninger at gøre et Par Bemærkninger. Den Gang den blev behandlet her i Rigsdagen, var det en Indvending imod den, bl. a. at den stillede Privatteatrene ugunstigt i Konkurrencen overfor det kgl. Teater, der jo som Statsinstitution havde Statskassen at falde tilbage paa. Da sagde den daværende Finansminister, at det var ingen Indvending, som havde noget paa sig, thi det kgl. Teater skulde betale Afgiften ved en Billetprijsforhøjelse og derigennem udrede den paa samme Maade som Privatteatrene. Det hjalp ikke, at man derimod indvendte, at Staten altid skulde dække Underskuddet for det kgl. Teater. Finansministeren vendte det døde Øre til og hævdede, at der var opnaaet Retfærdighed, naar blot det kgl. Teater betalte denne Afgift ligesom de andre. Men hvad er nu sket? I afvigte Spilleaar for det kgl. Teater er der — det er første Gang, Forlystelsesskatten helt er kommet til Anvendelse — kommet et Underskud af 65,000 Kr., hvilket fremgaar af en Beretning, der er aflagt af den afskedigede eller afgaaede Teaterchef, en Beretning, jeg i øvrigt ikke skal komme ind paa, skønt dette Aktstykke